

LOUIS FERDINAND
CÉLINE

SKOČNÁ

Román

A T L A N T I S

Z francouzštiny přeložila
Anna Kareninová

TAK MÁM DOJEM, že se na mě Poulet našel... Robert Poulet, odsouzený k smrti... přestal o mně psát... kdysi, to jsem byl velký tohle... a nedostížný tamto... teď se o mě sotva oře. Já vím proč, od plic jsme si to vyříkali... nakonec mě dožralo, jak pořád chodí kolem horký kaše!... jste si jistý, že vás vaše názory nepřivedou k Bohu!

„Houby jistě!... sakra ne! vidím to jako Ninon de Lenclos! Pánbicka si vymysleli faráři! ve všem všudy proti víře!... na tom si stojím, a basta.“

„To je teďa autorita, ta vaše Ninon!... a nic víc mi neřeknete, Céline? hm! hm!“

„Ale řeknu, Poulete! a nejen to!“

„Aha!... to si počkám! už jsem zvědavý!“

„Všechny ty víry, co mají svýho ‚Ježíška‘, katolický, protestantský nebo židovský, praš! jako uhoď! do jednoho pytle! kašlu na ně na všechny! ať si ho přibíjej na kříž nebo ho do sebe ládujou v hostiích, je to na jedno brdo! stejnej podvod! kecy! šejdířství!“

„A dál?“

„Dál to vidím ještě hůř! zkuste se v tom se mnou rozebrat, pane zabeďněnej.“

„Ale no tak! No tak!“

„Existuje jen jedna víra: katolická, protestantská, židovská... to jsou jen pobočky ‚ježíškovský‘ bouďy... že se handrkujou a kuchaj si střeva?... drobný lapálie!... krvavý koridý pro čumily! to jediný, o co jim doopravdy jde a na čem se dokonale shodnou... vyhubit a zničit bílou rasu.“

„Cože, Céline? vy?“

„Je to čistý křížení, svatba jako řemen! se všema svátostma!
Amen!“

„Nechápu dost dobře, Céline...“

„Tak to pochopíte, vy odsouzenej k smrti! veškerá krev barevných ras, žlutá, rudá nebo parmová, má navrch... bílá krev je ta ‚slabší‘... vždycky! děti z těchto smíšených manželství budou žlutý, černý, rudý, ale ne bílý, bílý nebudou už nikdy!... elá hop! požehnejte jim, ó Pane!“

„To je křesťanská kultura!“

„Stvoření, Poulete! vymysli! taškařice! podvod!“

„Stvořením přece vzniklo cosi velkého.“

„Křížení! dvacet staletí destrukce! Poulete! nic jinýho! od toho to tu je! proto si to vytvořili! každý stvoření s sebou, v sobě, u svého zrodu nese vlastní konec, kdy samo sebe zabíjí!“

„Církev zabíjí, Céline?“

„A jak by ne! i vás zabíjí! nic jinýho ta vaše církev nedělá!

vy černoprdelníku!“

„Moc si libujete v paradoxech! Céline! Číňani jsou proti rasismu!... černoší taky!“

„Houby! stačí, když se sem na rok nakvartýrujou a ošoustaj, co se dál maj to v rychtýku! jedinýho bílýho živačka! tahle rasa nikdy neexistovala... stačí trochu tělky! pravopravej člověk je černej nebo žutej! běloch je náboženství hybridů! ty bílý náboženství! židovský, katolický, protestantský, mrtvá rasa! navždycky pryč! komu chcete věřit?“

„Vy byste mě rozesmál, Céline...“

Pouleta jsem už nikdy neviděl... čas od času jsem četl jeho články... drobné narážky... nic víc... trochu jsem se ho dotkl...

CRRRRR!... volá nějakej pan novinář...“

„Mistře!... Miiissstře! byl byste tak laskav a přečetl si dopis, který vám posíláme?“

„Pane!... pane! dopisy!... všechny dopisy u mě už pěkně dlouho končej v koši!... nepřčetny!... kam bych přišel!“

„Mistře, drahý Mistře! váš názor! jen pár slov!“

„Hergotfix, kde je mám vzít?“

„Prosím vás, Mistře!“

„O čem chcete ty rozumy?“

„O naší mladé literatuře!“

„O tý odporný haldě vetěše? přísámboůh, vždyť žádná mladá literatura není! nějaký zárodečný brebentění!“

„Napište nám to!... má ú...úúú! ta! Mistře!“

„Rychlejší bude vzít si Brunetiéra a vykřást ho! ten řekl všechno!“

„Chceme to od vás! od vás! drahý Miiissstře!“

„A pak mě přestanete otravovat? už mi dáte pokoj?“

„Přisahám! na mou čest! Miiissstře!“

„Řekl, že literaturu, celou literaturu jednou požerou!“

„Kdo jí požere, Miiissstře?“

„Šarlatáni!“

„Napište nám to, Mistře! Mistře!“

„Hergot, povídám že ne! do psaní mi bude, až mi zas narostou zuby!“

„A co kdybychom za vámi přece jen přišli! zaznamenat vaše nevsední slova?“

„Ne moje! Brunetiérova! Hošáci! Brunetiérova!“

„Kdybyste nám prokázal tu čest! Mistrě! našim novinám! Milostivě!“

„Co je to za noviny?“

Jak to udělat, aby nepřišli?

„L'Espoir!“

„Naděje? Naděje už není, vy chudáku!“

„Pro smilování, napište nám to! Mistrě! Mistrě, mladí vás vůbec neznají!“

„Tim líp, stejně jsou to svině! ať si jdou za svýma potřebama, husím pochodem a rypákem v zemi, pěkně do úmoru! z jedny vody na čisto...“

„Mladí jsou z vás zoufalí! Miiisssstřel! vy znevažujete Francii a její úžasně bohatství, a Alžírsko, Akademii, a francouzskou větu!“

„Do hajzlu s tím, povídám! do hajzlu! se vším! země, která přestala existovat, má už jen samý Pohlaváry!... funebráckou pompu... sto jazyků silnějších než náš už dávno není! Uměl byste mluvit chétský? aramejský!“

„Tak to se k vám rozhodně vydáme, Mistrě! Vaše služebné srazíme k zemi, zabijeme vaše psy a vyrazíme z vás stfeval i ten váš potápanej, prohnulej mozek! haló! haló! slyšíte? rozumíte?“

„Sakra abych nerozuměl! teď jsem si na svým! divoký interview! už mi to došlo! tvář v tvář krvelačnejm šelmám! klasičká rozmluva! už chrlím!“

„Ano! ach, Mistrě!“

„Přijďte! Hodte sebou, hoši! ať vás pevně stisknu! ať vás do-
jebul!“

„Mňam! Mňam!“

VYSOKEJ HALAMA a malej hubeňour... už jsou tu!... zavíráám psy do výběhu... aby se pak tyhle dva mladíci nemohli camrat, že jsem je předhodil svým šelmám... ten hromotluk a to švicko jsou dva uhrovatý hošani, potřebovali by umýt, nejsou moc hleděný a smrdí jim z pusy... tvářej se zatvrzele, sebejistě, řekl bych, že nejsou zrovna otevřený... neslibujou moc velkou diskusi... že bych byl nějak hr... chtěli přijít, jsou tu... a co?

„Vy jste z Naděje?“

„Přesně tak, Céline! Uvažovali jsme, a pořád v tom nemáme jasno, my a naši přátelé, jestli jste opravdu tak odporný, jak se všude tvrdí... přišli jsme se vás přeptat.“

„Kdo jsou ty vaši přátelé?“

„Především velký Cousteau!“

„Podle mě to bude pěkněj zmetek!... kde se to individuuum vzalo?“

„Ze Všudybyla.“

„Takže ho najal Lesca a Propagandastaffel.“

„Napsal, že si vás platili Němci, potvrdil to černě na bílém, se svou nesmírnou odvahou v našem *Rivarolu*! jeden takový *Rivarol* vydá za deset *Humanité*! to byste měl vědět! uvědomu-
jete si to?... co nám na to řeknete, Céline?“

„Tak heleďte, vy nudný paníkové! kdybych měl odpovídat na všechny kraviny a novinářský žvásty, na dopisy, promrhal bych v tom celej zbytek života!... já musím dopsat svou krouku a zaplatit ty strašný dluhy, co mám!... Cousteau byl malej závistivec, zkrachovalej poslanec, dobrej akorát tak na to, aby zfanatisoval šašky, jako jste vy...“

V tom to asi bude... ty dva rozkohoitěný packalové by mohli stejně dobře prezentovat pravici, levici i střed... z pokolení na pokolení... jedny jako druhý!... na jedno brdo zlobou posedlý idioti... palíčáři, spiklenci Guisů, spřezenci Cham-bordovi nebo Karla Smělyho!... Dábel a jeho Nitky! Etienne Marcel nebo Joanovici!... rok od roku!... budoucnost rozhod-ne! hvězdy filmového plátna a jejich cecky i stehna v jednom balení!

„Céline, říkali jsme to do telefonu a ptáme se vás znovu, kam až hodláte zajít ve svém egoismu, ve své zradě, ve své nízkosti?“

„Velice daleko, drazí přátelé!“

„Ano, ale pozor, Céline, máte poslední možnost! přišli jsme vás varovat! přidejte se! jinak bude spravedlnosti učiněno za-dost! a konec! už žádný kotrmelce!“

„Nepovídejte! a já myslím, že to máme za sebou!“

„Kdepak!... naše spravedlnosti! neomylné právo!“

„A co je s ní?“

„Vy jste to nečetl?... ovšem, vy nečtete nic!... samozřejmě až na nějaký ty prasárny!“

„Milost! Slitujte se! chci to vědět!“

„Program nové vlny! naše Naděje je poselstvím nejvyššího Vidoucího! Slyšte, pamatujte, rozmyšlejte, nešťastníče! Bratr-ství mezi Francií a Německem je v souladu se smyslem dějin!“

„Hergot, vypadněte! co mi to vykládáte! darebáci! at už vás tu nevidím! no tohle! pustím psy!“

„Šel jsem je otevřít! slupli by je na to šup... jako když vyne-te!... oba chlapáci vzali kramle! jen to svištělo...“

CO MI BYLO PLATNÝ, že to šlo ráz na ráz, že jsem ty dva hajlíky štando pedě vyrovodil za dveře, ráno se v tom inci-dentu rejpalý už všechny redakce a kavárny. Víte, že ta svině, ten darebák zvedl hlavu? no jo!... že si ale troufá!... pošlapal našeho výsostného pána nejvyššího tentononc! ano! a ještě k tomu tvrdil, že ho vykradli!... uvrhli do vězení, atd... atd... a že je sedmdesátí pěti procentní válečný invalida... vyzname-naný válečnou medailí, samozřejmě dávno před Pétainem.

Do prčíc! aby mě to nenadzvedlo!... trochu to prohrabnu, proberu, a je to tady... omlátit jim to o hlavu!... žádný šlohnu-tý veršíky!... svolám hezky tiskovou konferenci... a čtu!... Barjavelův text...

„Pro mne má dvacáté století zatím jediného novátora, a to je Ferdinand. A řekl bych, že i jednoho spisovatele. Doufám, že se tě to nedotkne. O tolik nás převyšuje. Není se co divit, že ho mučili a pronásledovali. Je strašné, když si pomyslím, že to všechno píšu o člověku, který žije, nicméně jeho velikost nás nutí, abychom o něm uvažovali mimo čas a mimo okol-nosti, které ho ničí. Jsem hluboce přesvědčen o tom, že čím je člověk větší, tím víc se vystavuje ranám těch kolem. Poklidně žijí jen lidé průměrní, jejichž tvář se ztrácí v množství. Céline by se chtěl vrátit do Paříže nebo do Francie, a ty děláš, co můžeš, abys mu pomohl, ale uvědom si jedno: budou ho pro-následovat, ať bude kdekoli. Jeho touha najít klid jinde, než kde právě je, je jenom sen. Nikde nedojde kldu. Budou ho pronásledovat až do smrti; at je kdekoli. On to dobře ví. A nic s tím nesvede a my taky ne. Můžeme jen při každé příležitosti

prohlašovat, že je ze všech největší, a čím víc to budeme říkat, tím víc proti němu poštveme všechny ty malé, prostřední, vykastrované, všechny, co se zalýkají závistivou zlobou, jakmile jim zvedneš hlavu a ukážeš výsostné vrcholy. A tihle tvoří dav.“

Nečekal jsem velký ohlas... žádný!... naopak!

„Ten jeho Barjavel, o la lá! stejně tak prohnulej jako on!... odpravíme ho taky!“

A ZASE CRRRRR!... telefon... teď už toho bylo dost! Moliéra tak dlouho vyrušovali, až ho dohnali k smrti... Poqueine!... Poqueine! to malé Intermezzo! prosím vás!... a ten balet!... Ludvík XIV. pořádá hostinu! dnes večer!... dva tisíce hostů! ještě dnes večer! Moliéra tak dlouho vyrušovali, až ho dohnali k smrti... měl říct: ať se jde vycpat!... na galeje s Poqueinem!... jako poslušnej poddanej vychrchlal na scéně plíce a vycedil krev a veškerou dobrou vůli... já vím, co mě čeká, nejsem Molière, abych se pro Bena Achilla vycmrndal z doby...

Dám si šlofíka, už toho bylo dost... crrrrr!... zase zvonek! Figero! starej známej! ten si to umí vybrat... mýho šlofíka a svý nekrology... to je zas radost! jak můžou bohatý lidi přežít stáří a ještě si to užívat!... to snad není možný!... na těch svejch zámkách, když je Bůh povolá! 80... 90... 100 let! poženňaný až za hrob... Velký kříže za všechno možný i nemožný! a Svatý hrob!... pohřeb jako hrom... pomazaný páni, pomazaný dámy, pan biskup, prefekt, syndikáty a dábel sám ve svý dvojkolce...

Moje Figero, můj šlofík!...

Neptedplácím si Figero jen tak... každej den pět sloupců příkladnejch nebožtíků... jo, takhle hledám už celý leta... jednoho špinavýho kolaboranta pohřbenýho mezi... s poutama, důkřvzdáním... ani ťuk!... takový mrtvolý se zahrabou bez svćený vody, bez zpěvů na kúru, někam do smrdutý hlíny... hnusný a odporný... málem tak skončil i Poquein... já, který-mu už všechno přecmárali... poškrábali nám desky na hřbitově, na Père Lachaise, tátu, mámu, mně...